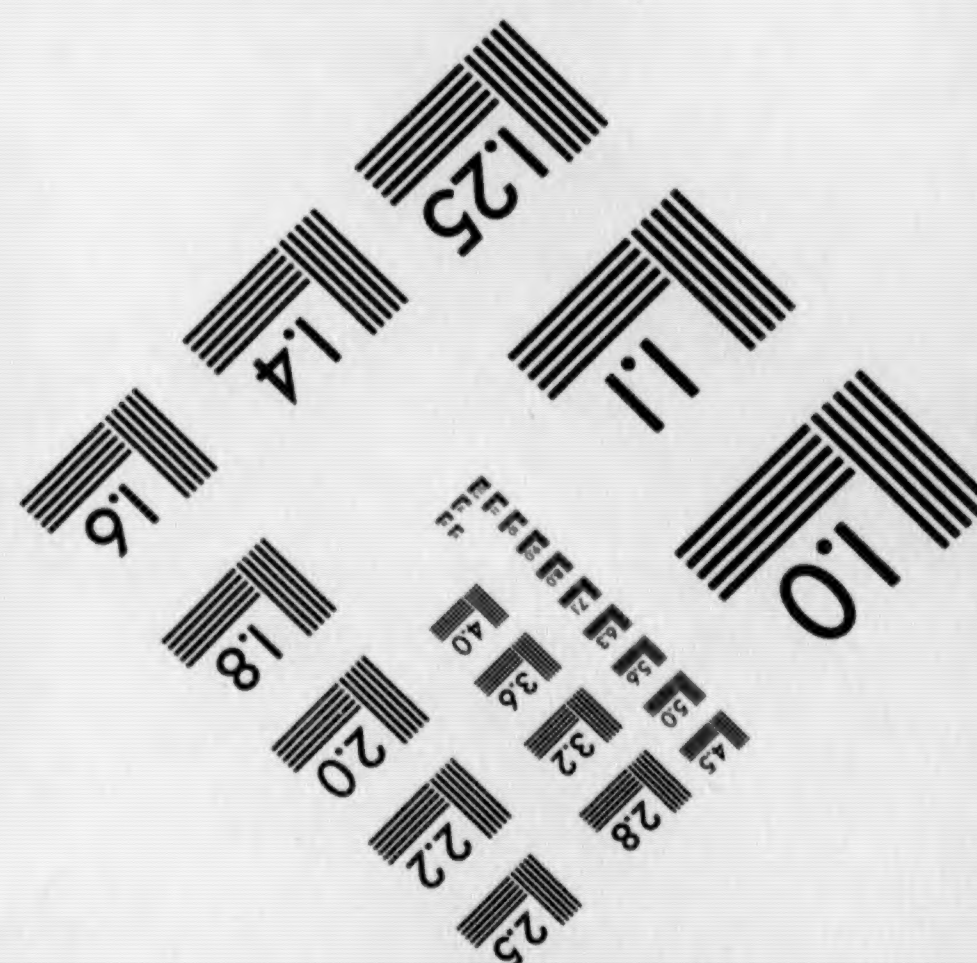
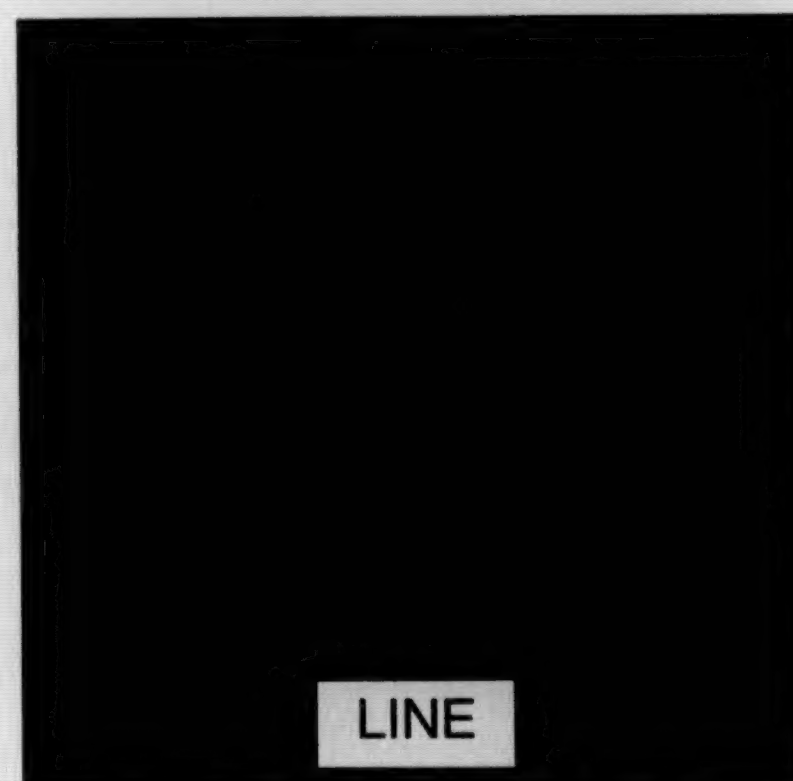
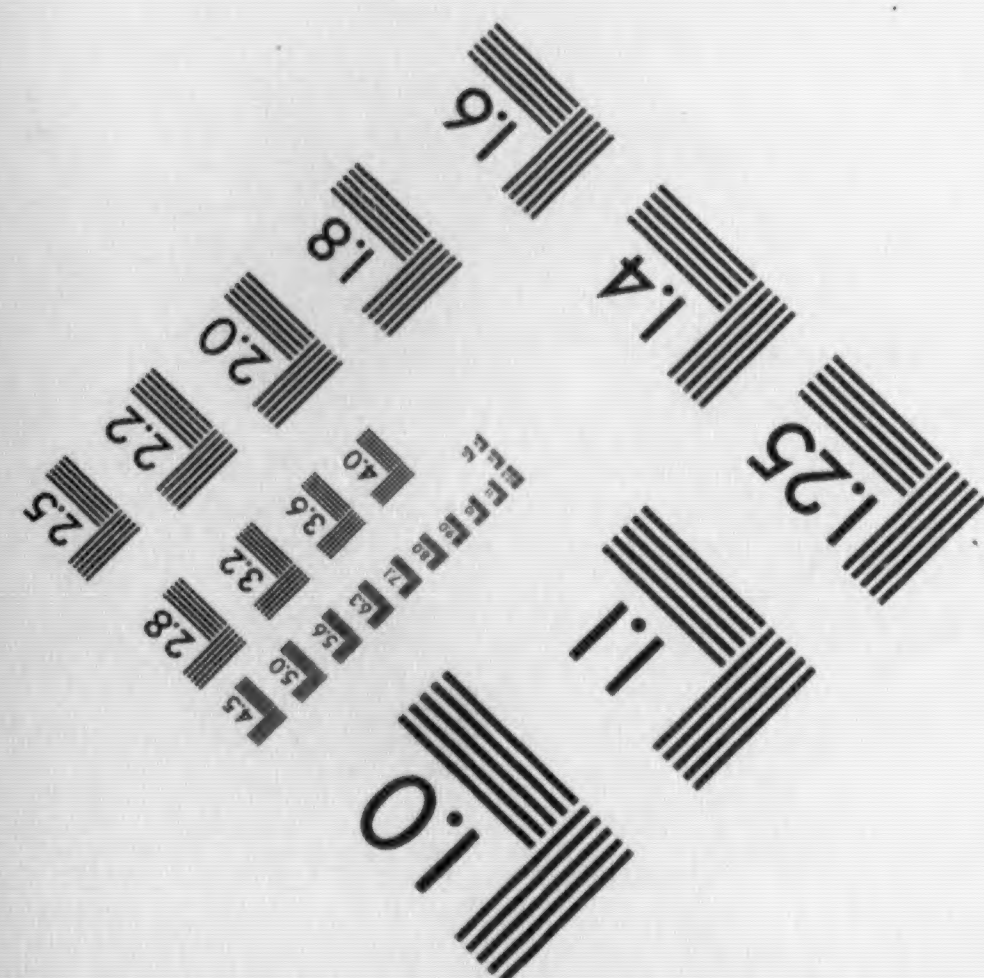
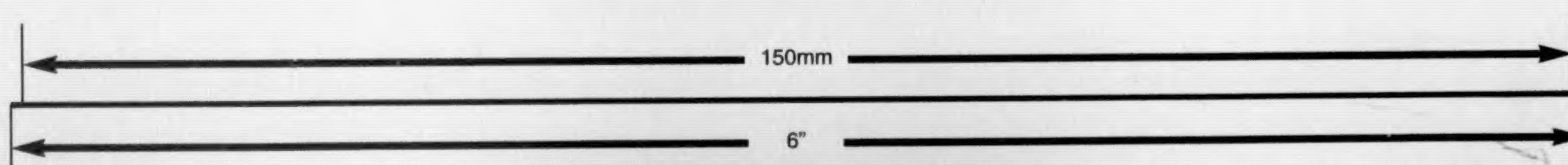
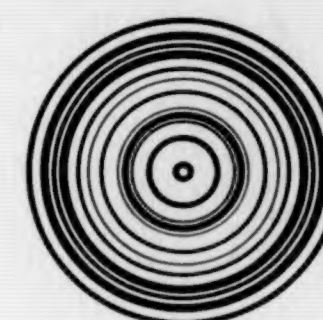
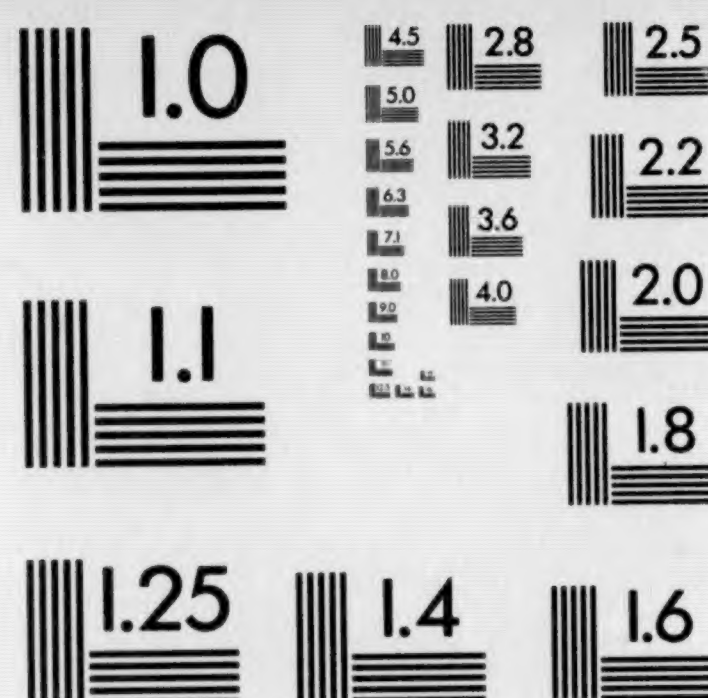
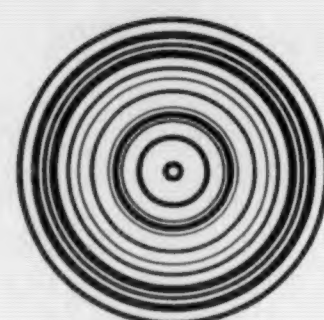
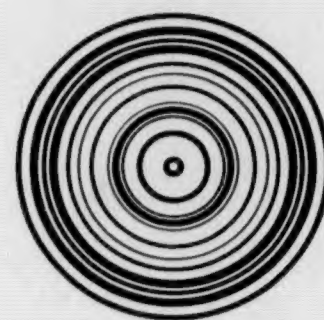
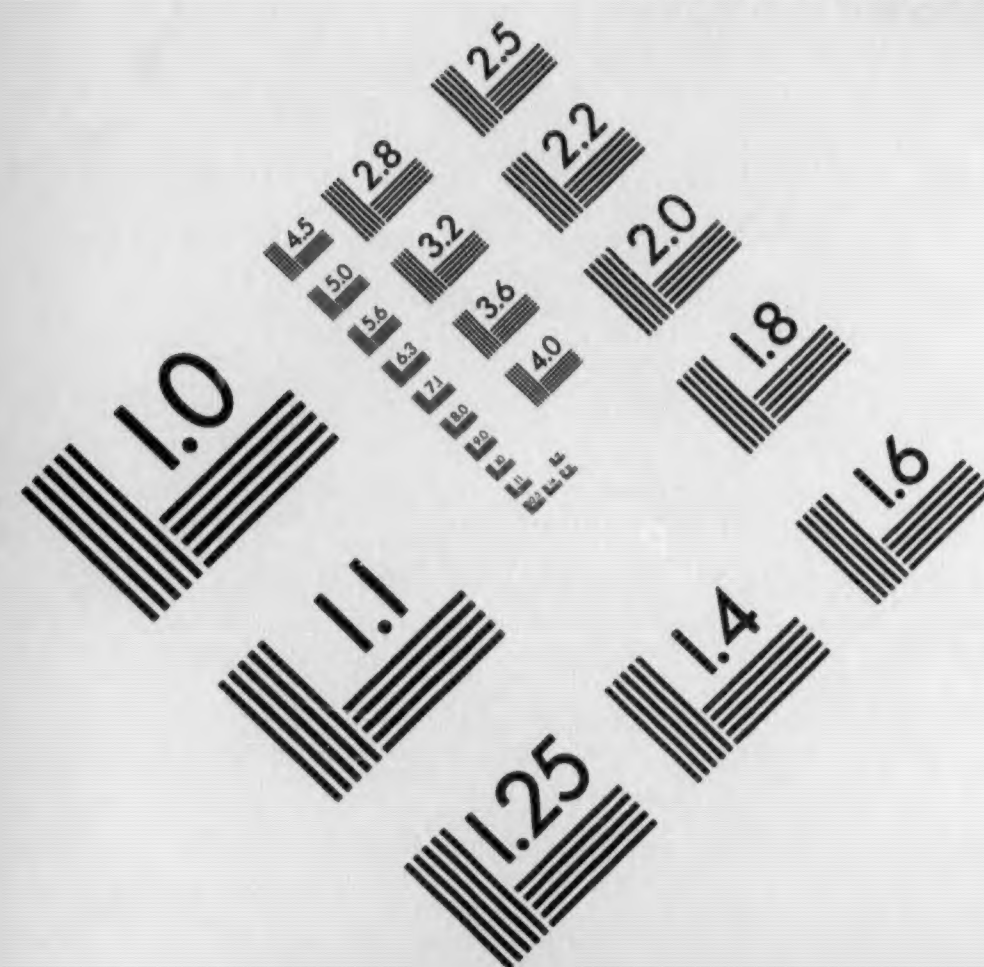

START

CONTROL TEST TARGET for Kodak Quality Monitoring

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww Xx Yy Zz

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww

Note: This target is intended for routine quality control checking and uniformity.

It is not to be used for certification of meeting any ANSI or ISO Standards for image quality requirements.

Note: To record background density, use a blank sheet of white paper.

A-2289 CAT 800 7403 Rev. 2/00 @ Eastman Kodak Company, 2000 Printed in U.S.A.

Document Imaging
EASTMAN KODAK COMPANY
Rochester, New York 14650
1-800-232-8811

DOCUMENT
IMAGING

2

2

Permalife

2

2

Microfilmed 2005
By the
Center for Jewish History

For
YIVO Institute
For Jewish Research

NEW YORK, NY

Reproduction may not be made
without permission.

YIDDISH DRAMA

PRESERVATION

PROJECT

YIVO
LIBRARY

REEL

Y-20005-19009.8

Broderzon, Moshe.
Di Malkeh Shvo.
Lodzsh : Farlag Yung-
Idish, 1921.

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET
YIVO INSTITUTE FOR JEWISH RESEARCH

Master negative Storage Number Y-2005- 1909.8

Broderzon, Moshe, 1890-1956.

Di Malkeh Shvo.

Lodzsh : Farlag Yung-Idish, 1921.

Varying form of title: Title on back cover: Make Szwo

31 p. ; 18 cm.

1. Solomon, King of Israel--Drama. 2. Sheba, Queen of--Drama. 3. Yiddish
drama.--lcs
I. Poland-odz.

ID : NXYH01-B19938
CALL #: /11349

CC: 9114 DCF: [HBR]

Reduction ratio

X 8.0

משה בראדערזאן.

די מלכה שבא

2
11349

2/11, 349

צונטר אלע יידישע ביבליאטעק
אין פרעסא ארבעט

משה פראדערזאן ::
די מלכה שבא.

די מלכה שבא.

והמלך שלמה נתן למלכת שבא את כל חפצה
אשר שאלה. (מלכים א'—י')

א לויטערער פרימארגן אין שלמה המלך'ס פאלאץ. די זון
שיינט מיט א פלאקערדיקער רויטקייט אריין דורך די פורפורנע
וויטראזשן איבער שלמה המלך'ס טראן-שטול. דער דאזיקער שטול
איז פון בלענדנדן העלפאנט-ביין געשניצט, און מיט גאלד בא-
שלאגן צום טראן פירן זעקס מירמלנע טרעפן. די וואנט פונ'ם
שטול איז קיילעכדיק. די הענט פונ'ם מלך רוען אויף פארענצן,
וואס זענען אנגעשפארט אויף גילדערנע לייבן. אזעלכע גילדערנע
לייבן זענען דא צוועלף, צו צוויי פון יעדער זייט אויף יעדן
שטאפל. א. א. וו.

שלמה המלך — דער מענטש, וואס האט מיט זיין גרויסער
חכמה דערקאנט דעם מענטשנס הארץ, אין וואס איז געווען דער
הערשער איבער אים.

מלכת שבא — אדער בילקיס — די וואונדערבארע מזרח-
מלכה, וואס איבער שלמה מלך'ס חכמה האט זי איר שטאלץ געבראכן,
און זיין גאט — דעם איינציקן גאט אנגענימען.

פרא אדם — א צוגעמעניש פון דעם מלך'ס לץ. א שארף
און שפיציק צאפל-מענטש. באוועגט זיך שפרינגענדיק אויף זיינע
הינערשע פיס.

ווייסע און שווארצע קנעכט — פון שלמה המלך'ס
חכמה, וואס ליגן אומבאוועגלעך ביי די זייטן פון די שטאפלען
מיט אויסגעהויבענע קאפ אין דער ריכטיג צייט מלך, זיט אראפ-
לאזנדיק פון אים קיין אויג.

א שקלא פין — דער מלכה שבא'ס — א מתנה דעם מלך.

„די מלכה שבא“ — דראמאטישע פאעמא

:: פון משה בראדערזאן ::

צייכענונג אויף'ן שער בלאט פון דעם מחבר.

אלע רעכט פון איבערדריקן, איבערזעצן,

:: און אויפפירן געהערן דעם מחבר. ::

פארלאג „יונג-אידיש“, לאדזש

:: תרפ"א — 1921 ::

נא צו זעהן די פאגל
 און צו זעהן די פאגל
 און צו זעהן די פאגל
 און צו זעהן די פאגל

די מלכה שבא.

גענומען אין
 און פרעסע ארבעט

„די מלכה שבא“ — דראמאטישע פאעמא
 :: פון משה בראדערזאן ::
 צייכענונג אויף'ן שער בלאט פון דעם מחבר.
 אלע רעכט פון איבערדריקן, איבערזעצן,
 :: און אויפפירן געהערן דעם מחבר. ::
 פארלאג „יונג-אידיש“, לאדזש
 :: תרפ"א — 1921 ::

די מלכה שבא.

והמלך שלמה נתן למלכת שבא את כל חפצה
אשר שאלה. (מלכים א'—י')

א לויטערער פרימארגן אין שלמה המלך'ס פאלאץ. די זון
שיינט מיט א פלאקערדיקער רויטקייט אריין דורך די פורפורנע
וויטראזשן איבער שלמה המלך'ס טראן-שטול. דער דאזיקער שטול
איז פון פלענדונדן העלפאנט-ביין געשניצט, און מיט גאלד בא-
שלאגן צום טראן פירן זעקס מירמלנע טרעפן. די וואנט פונ'ם
שטול איז קיילעכדיק. די הענט פונ'ם מלך רוען אויף פארענצן,
וואס זענען אנגעשפארט אויף גילדערנע לייבן. אזעלכע גילדערנע
לייבן זענען דא צוועלף, צו צוויי פון יעדער זייט אויף יעדן
שטאפל. א. א. וו.

שלמה המלך דער מענטש, וואס האט מיט זיין גרויסער
חכמה דערקאנט דעם מענטשנס הארץ, און וואס איז געווען דער
הערשער איבער אים.

מלכת שבא — אדער בילקיס — די וואונדערבארע מזרח-
מלכה, וואס איבער שלמה מלך'ס חכמה האט זי איר שטאלץ געבראכן,
און זיין גאט — דעם איינציקן גאט אנגענימען.

פרא אדם — א צונעמעניש פון דעם מלך'ס לץ. א שארף
און שפיציק צאפל-מענטש. באוועגט זיך שפרינגענדיק אויף זיינע
הינערשע פיס.

ווייסע און שווארצע קנעכט — פון שלמה המלך'ס
חכמה, וואס ליגן אימבאוועגלעך ביי די זייטן פון די שטאפלען
מיט אויפגעהויבענע קאפ אין דער ריכטיג צום מלך, זיט אראפ-
לאזנדיק פון אים קיין אויג.

א שקלא פין — דער מלכה שבא'ס — א כחנה דעם מלך.

דער מלך שלמה אנגעטאן אין פורפורנע בנדי שש, וואס
זענען באצירט מיט איידלשטיינער און מיט גאלד געשטיקט — זיצט
אויפ'ן טראן, דעם קאפ אראפגעלאזט, און די עלנבויגנס אויף די
פארענצן געלענט. אונטן, לינקס שטייט פרא אדם די אויערן
פארשפיצט, און די אויגן אויסגעגלאצט צו דעם אריינגאנג, פון
וואנען עס הערט זיך א לויט-געזאנג — באגלייט פון הארפן:

„צו דוד'ס זינגער — דער געזאנג —

„דער נאך אין הארצן האט געזאגט:

„עס איז ניטא קיין גרויסער גאט!

„פארדארבן אלע זענען זיי,

„פאראומווירדיקט די מעשים — שלעכט,

„און קיינער טוט קיין גוטסקייט נישט.

„יהוה קוקט פון הימל אויס,

„יהוה קוקט פון הימל הויך:

„ער קוקט אויף מענטשן איצט אראפ,

„צי איז ניטא צעווישן זיי,

„צי איז פארהאן א קלוגער מענטש,

„א קלוגער מענטש, וואס זוכט זיין גאט.“ (תהלים, י"ד)

דער געזאנג, וואס פארהילכט אין א שטילן ברומען — גייט ווי
אין ווייטקייט אוועק, און ווי א ווידערקול, וואס פלאטערט אום
לע'ם שלמה המלך'ס טראן-שטול, הערט עס שוין נישט אויף די
גאנצע צייט; פונקט די פליגלען פון דעם פארבענקטן פסאלם וואלטן
דא זיך אין שטילן ציטער אפגעשטעלט, און געבליבן רוען.

פרא אדם. (גי'ט א צאפל אויף)
ס'איז גאר ניט שלעכט...

שלמה.

שווייג, קנעכט!
עס איז מין פאטערס דער געזאנג!
א היילונג איז יעטוידער קלאנג
פון אט דעם ווייטאקדיקן ליד!..
ס'איז יעדעס ווארט פון דעם געזאנג,
ווי וויין פון בענקשאפט אָנגעגליט —
ווי וויין, וואָס סס'ען ברענט און ברייט.
א טרויער, וואָס פון טרייסט דערציילט.
א בוימל וואָס דעם קראנקן היילט.
דאָס וואָרט דעם גליווער, וואָס עס ברעכט...

פרא אדם.

פון גרויסער חכמה איך, דער קנעכט,
איך האָב עס ניט ארויסגעשיילט..
מסתם האָב איך ניט גוט געהערט,
נאָר האָבן האָב איך ס'ניט פארשוועכט —
פארקערט —
איך האָב ניט אָפגעשאצט דעם ווערט!
נאָר דאָס געזאָגט מיט מיינע רייד,
וואָס ס'מענטשלעך נארעשקייט פארשטייט,
און גאר!

שלמה.

צעלאָן זענען אירע האָר,
ווי פונ'ם ירדן בלויז אינדן.

די אויגן, ווי די טויבן קלאָר,
וואָס מאַכן זעענדיק דעם בלינדן...

א הירש א ווילדן א געשווינדן
איז לייכטער מיט'ן בליק צו פינדן,
ווי אירן א געדאנק!

ווי שלאנק זי איז און בלאנק!

ווי אלע קעגן איר פארשווינדן

פארבלענדט פון ליבע קראנק!

ווי ווינטן — קעגן גאלד פון שטראלן,

ווי וואַלקנס פונ'ם בלויזען הימל פאלן —

ווען ס'שלאַגט זיך דורך דאָס ליכט!

א, גאָט ווי ס'איז איר קומען אימגעריכט —

פרא אדם.

באשווער איך איך, אוי, טעכטער פון ירושלים,
ביי הירשן, אָדער ביי די אינדן פונ'ם פעלד!
(אָן דער זייט)

ווייזט אויס, ס'באפאלט די ליבע איצט אויפסניי אים..
א מאַדנע וועלט —

וואו ס'ווערט די ליבע קיינמאל ניט געשטילט!

וואָס טויג די חכמה, אז די נארעשקייט נאָר גילט..

שלמה.

פון וועגן ליבע איז זי פונ'ם ווייטן לאַנד געקומען,

אין איילבירט-איינלעך זענען אירע זיסע רייד,

די פירות פון איר רייפקייט זענען זיס צום גומען —

די יונגע פרייד!

ווי פארהאנגען פון הייליקקייט זענען אירע ברעמען.

פרא אדם.

מען דארף זיך קיינמאל ניט צו שעמען,

און אויפדעקן די ליבע שטילערהייט —

שלמה.

איך האָב אַמאָל געזען, ווי שנעל די זון פאַרגייט!
איך האָב אַמאָל געזען אַהירש אַ יונגן שפּרינגען,
און נאכיאָגן די לעצטע שטראָלן פון דער זון.
איך האָב געהערט די פוסטריט זיינע קלינגען,
און ס'ווידערקול פון זי אין אלע בערג געהערט —
און כ'האָב מיין אויער צוגעלייגט צו דר'ערד,
און לאנג געהערט און לאנג געהערט —
בזי ס'האָט די ערד זיך אָנגעטאָן אין שלאָף!
אין שטאַלען האָט אין חלום מעלד גירה'ט רינד און שאָף
זיך וואַרעם קרוב'דיק אַרומגעשמעקט,
אַרומגעלעקט...
אַהן זאָרג געשלאָפן פון דער נאכט פאַרדעקט!
פון וועגן ליבע איז זי פונ'ם ווייטן לאַנד געקומען
און זי — זי ווייס עס ניט —

פרא אדם.

אַ, גאָט באַהיט,
זי ווייסט עס בעסער נאָך, ווי גוט!
זי האָט דער האַר פאַרגעסן,
אַז די פרינצעסין
פאַרמאָגט נאָך זידיק בלוט,
וואָס קאָכט און זיידט און וויל ניט שטומען —

שלמה.

פון וועגן ליבע איז זי פונ'ם ווייטן לאַנד געקומען,
און זי אַ זילבער-וואַסערפאַל פון הויכן באַרג אַראָפּ
אַן אימבאַצוואַנגענע, אַן אימבאַהערשטע...

פרא אדם.

וואָס אמת איז: כ'האָב ליב צו האַלטן קאָפּ,
ס'אין לויט'ן חשבון נאָך — די טויזנט-ערשטע...

שלמה.

אין אלע קאמערן פון מיינע גליקלעכע געדאַנקען
האָט זי געעפנט מיט דער שטאַלצער מאַכט
פון איר הכנעה!
איך האָב פסדר טעג און נעכט געטראַכט
פון אויגן, ווי די קוואַלן פון דער גאָטהייט בלויז —
די פערל פון די שמייכלען אירע — די געשאַנקען —
זיי האָבן מיך געמאַכט פון יעדן קלאַנג און ציטער
פאַר אַ היטער.
איך האָב געלויפערט נאָך די בליקן-שפּורן,
וואָס האָבן ניט געהאַט קיין אָנהויב און קיין סוף.
און ווי אַ פאַסטעכל, וואָס זוכט דאָס ווייט-פאַרפלאַנדזעט
שאָף
מיט רופן פונ'ם פייפעלע פאַרטרויערט —
אַזוי האָב איך מיט ליכטער פון די טעג און נעכט געלויפערט
נאָך קלאַנגען פון די גאָלד'נע קייטן און די פערל-שפּורן,
נאָך אירע האַלדז-בענדער, און ברוסט-בענדער, און רינגען.
ווי נאָך דעם זינגען פון די ווייכע טויפן-טריט.
איך האָב געוואָלט מיין האַרץ צו שווייגן צווינגען,
איך האָב געבראָכן מיינע פינגער...

פרא אדם.

למשל, צו דעם טויזנט-ערשטן מאָל,
זי וועט עס ווייטער גיין אַזוי אַהן חשבון, אַהן אַ מאָס,
אַהן צאָל?
דער שכל און די חכמה זאָגט, אַז ס'איז ניט קלאַנג...

שלמה.

גאָר אַנדערש זאָגט דער לעבעדיקער זינגער:
ניטאָ קיין גרעניצן — ס'איז אייביק ניט גענוג
צו דעם, וואָס גאָט און שיינקייט איז די קרעניק!
צו דעם, וואָס אייביקייט איז נאָר די גרעניק!

און יעדער אפפער איז שוין פאר זיין טויט פארדארבן.
אחוץ דעם ליבע-קרובן —

פרא אדם.

כ'פארשטיי עס גיט — מסתם בין איך געשטארבן...

שלמה.

פארשטייט עס גוט!... נאר ס'שטערט דיר פיל דין גיפ-
טיק לשון.
דאס גליק פון רעגנבויגן איז אין הארצן דיר פארלאזן,
פארלאזן, ווי פון זון די פארבן אין דין טרוקן שארבן,
און דו ביזט, ווי די קליינע פיקסלעך, וואס דעם ווייניג-
גארטן פארדארבן!

פרא אדם.

זאל זיין אזוי!... נאר אויכעט דאס פארשטיי איך גיט.
און כ'שטעל גיט פאר פון דינע רייד די צילן...

שלמה.

א, מוז מען דען פארשטיין א תפלה צי א ליד?
און איינשרומפן דערביי דעם מח און די ברעמען,
און מיט דעם שכל מיט דעם נישטיקן באנעמען —
די שאפונג, וואס עס בלייבט?
די גרעסטע חכמה איז דאס פילן!
ווי ליכטיק, און ווי זענדדיק איז דער, וואס פילט! —

פרא אדם.

און איך הקטן זאג: וואס טויג די חכמה, אז די נארעש-
קייט נאר גילט!

שלמה.

איך האב עס שוין געהערט —

פרא אדם.

שא... הייליג אינ'ם פאלאץ ווערט
(צפנט א פארהאנג)

זי איז שוין דא, וואס דו האסט מיט דין הארץ באגערט,
זי איז שוין דא
די מלכה שבא...

(די מלכה שבא גייט אריין מיט א שוואנען-ווייסקייט בא-
הויכט — און דערנענטערט זיך צום טראן-שטול.
איר שענסטע שקלאפין טראגט איר נאך אויף א גאלדן טאץ
א שוור פערל, וואס הענגט אראפ און פאלט מיט א זיפצן-קלאנג,
ווי א שימערירנדיק שלאנג צו דער ערד — אויפ'ן טעפיק.
ווי אין א חלום גייט די מלכה מיט דערהויבענע הענט אויף
די שטאפלען ארויף, פאלט צו צו דעם מלך'ס פיס.
מיט א קיש אין שטערן הויפט זי דער מלך אויף, און זעצט
זי אויף זיין ארט.
די לויים זינגען אין די דערבייאיקע צימערן)

מלכת שבא.

געגריסט זיי, גרויסער מלך, אין דין ליכטיק צעלסט!
געגריסט זיי אייביק פון דער גארער וועלט!
געגריסט זיי אויך פון מיר, דין שקלאפין!

שלמה.

געפענטשט זאל זיין גאט'ס שאפן!

מלכת שבא.

איך בין געקומען איצט — דין שוועל באטראטן,
צום לעצטן מאל, א, מלך, וועט עס היינט געשען!
איך בין געקומען אין דין שאטן
גאט צי זען!

שלמה.

דער גרויסער ליבע, הארין, קען עס נאר געראטן!
און מיין געליבטע איז אצינד
אראפגעבראכט פון מז'דיקן ווינט —
א פרישער, שמעקנדיקער בינטל מור!

פרא אדם.

עס שטעלן זיך די האַר ביי מיר קאפּויר...
איך וועל ניט אויסהאַלטן, אוי, ניין!!

מלכת שבא.

מיר זענען אינט אלליין?

שלמה.

אלליין!

(ווייזט אָן אויפ'ן לץ)

דער דאָזיקער איז בלינד און טויב:

א וואָכעדיקעס זעמדל

אין לצים=העמדל —

א דורכגעברענטער שטויב —

מיין לץ, וואָס לעבט פון אימפעט און פון גאל!

איך הער פון אים אַרויס די רייד פון פלל!

און די (ווייזט אָן אויף די קנעכט)

די זעען אלץ, און הערן אלץ, און זענען גוט און פרום —

זיי זענען אַבער קנעכט... זיי זענען שטום!

זיי רואיק, האַרין!

ס'שפּראַצט ליכטיקייט און גליק פון אלץ:

עס נעמט די פרייד ארום דעם האַלדז — — —

די מענטשן אַבער שטאַרן.

די שקלאפן,

ווי פאַרחוש'טע — גאפן!

די דורכגעטריבנקייט — וויל ריידן,

און מאַכט אַ גיהנום פון גן עדן,

און זיך אלליין ניט צו פאַרשעמען —

זוכט פללים אויס די בלינדקייט פאַר'ן גליק.

און פאַר'ן אויגנבליק —

זוכט נעמען!

מלכת שבא.

איך האָב היינט אָנגעקוקט מיין יונגן גאָט —

די זון...

איך האָב געמיינט — איך וועל זיך שעמען:

פאַרשלאָסן מייע ברעמען —

און כ'האָב דערפילט דעם גרעסטן סוד

פון דיין לייטזעליקייט און דיין גענאָד...

איך האָב דיין גלויבן און דיין גרויס פאַרשטאַנען!

עס האָבן, ווי די גאָלדן=שוואַנען

די שטראַלן=העלדזער זיך געצויגן,

אַריינגעשוואַמען אין דעם דאָרשט פון מייע אויגן,

אין ים פון בענקענדיקן דאָרשט

פאַרטרויערטע אַריינגעפאַרשט!

אין ס'האָט מיר, ווי פון טירקלטייבן אַ פאַר'יתום'ט ברומען,

די בענקשאפט זייערע אַרומגענומען —

איך האָב געטרינקען פונ'ם זונען=כוס

דעם טרויער פון פאַרלאָזטן גאָט —

פאַרוואָס?

שלמה.

איך האָב די שטראַלן אויך געזען און זייער בענקענדיקן

ציטערן —

איך האָב געזען די שטראַלן וואָגלדיק זיך פּיטערן,

ווי גאָלדן=ציגעלעך אין גראָז!

אַ, מלכה — פרעגסט: פאַרוואָס

עס האָט דיין יונגער גאָט געלויפערט

אין דייע אויגן יונג?

פאַרוואָס ער האָט ניט לאַנג אין דיין פאַרלאַנג געדויערט

און איז פאַרטרויערט אין דיין קיניגליכן שוואַנג?

מלכת שבא.

פאַרוואָס?

פארוואס האסטו די פויגל דינע אנגעשיקט
מיט פליגלען פון דין לויטערן געדאנק,
און מיר, מיין גאט באזיגט?

פארשטעלט
מיין גאדענע און שטראלן-קלינגענדיקע וועלט?
כ'געדענק —

שלמה.

די האסט פארדראס?

מלכת שבא.

איך בענק!
כ'געדענק, ווי אלע טאג, ווי יעדערן פרימארגן
עס פלעגט פון נעכט די בלויע זילבער-פלאס,
און פון איר רויט-באזימטן פוטערפאס,
אין הייליקקייט פון פרייד פארבארגן,
אין ווי א גאלדן מילגרוים פול מיט קערנער פונ'ם גליק
אראפרייסן די פארהאנגען פון נאכט אין זארגן —
כ'געדענק איר ערשטן טוי'ען-בליק...
כ'געדענק, ווי אלע טאג, ווי יעדערן פרימארגן
ארויסגיין פלעגט די זון — מיין גאט!

פרא אדם.

וואס לויפן לויבט דאך יעדער נאר אים!
א גאט — כא, כא — וואס האט איין איינציקן געפאט
פון הייס און ווארעם...

מלכת שבא.

כ'געדענק, ווי ס'פלעגט צעהילכן ס'וואונדערבארע פליסטער
פון זיינע שטראלן!
ווי ס'פלעגן צו דער ערד, צו זיינע פוסטריט פאלן
די כהנים פון זיינע טעמפלען — זיינע פריסטער!

אין הימל-בלוי צעוויגן פלעגט זיך דער גינגאדענער
פארטאג

א הימלען זינגענדיקער,
א וואונדער קלינגענדיקער —
גלאק.

פארוואס האסטו דיין קיניגין דעם יונגן גאט פארשטערט,
און צוגענענטערט צו דער ערד?
א, קיניג, זאג —

שלמה.

געשלעגן האט די צייט — דער ווארער טאג!

מלכת שבא.

און איך געדענק דעם טאג,
וואס האט מיך נישט גענארט.
איך האב אים אפגעווארט
אין צארטן פילן —

שלמה.

עס איז געווען דין זוכנדיקער ווילן!
דאס רופן פון א ווידערקול פון הימלגרייכנדיקע בערג!
גערופן האט פון הארץ דאס זעלטן ווערק:
ס'ט'געהערט דיין יונגקייט שפילן!
און ווי עס צילן קלאנגען פון אן אומזיכטבארן הארן
אין ווייטענישן, שיקנדיק צו אייביקקייט דעם קול.
און ס'ווערט נישט גארניט, חוץ דעם צופאל נאך פארפאלן!
אזוי ווי ריחות זינגענדיקע פון דער רויז פון שרון
און פון דער וויסער בלום פון טאל —

פרא אדם.

עס טרעפט אמאל,
ווען ס'איז דער זינען שוין בכלל פארלארן —

שלמה.

אזוי ווי קלאנגען פון די מיט-היים'דיקע קוואלן -

מלכת שבא.

כ'געדענק - איך האב פארפלאנטערט זיך אין שטראלן ..

און אנדזער בעט פון בשמים-גראָזן איז געוועזן גרין!
און אויסגעטאָן פון אלע זינען-גלוסטן,

עס האָט דאָס פאָרגעפיל געטאָגט צעווישן מיינע פרוסטן!

צום שורש פון דער זון מיינ בענקען האָט געצאנקט,

צום מזרח, וואו זי האָט צום ערשטן אויפגעבלאנקט

אהן - -

שלמה.

די האָסט געזוכט פון זון דעם זין:

די זון פון אלע זינען!

זיי גליקלעך, מלכה - און די האָסט געפונען!

פרא אדם.

אפילו נישט געפינטלט מיט א ברעם...

ס'איז קעגן דעם,

וואָס „אנדזער בעט פון בשמים-גראָזן איז געוועזן גרין“!

אויף אנדזער לשון, אויף דער שפראך פון שטומע

הייסט עס איינהילן די יראה-אין דער טומאה...

מלכת שבא.

ווי אלעמאל. אויך יענעם נישט-געוועזענעם פרימאָרגן

מיר זענען צו דער זון ארויס

פון אנדזער הייליק הויז,

מיר זענען צו דער זון ארויס אנטקעגן -

און ס'האָט אַ היסטע שרעק די תפלות אנדזערע געוואָרגן,

און פינצטער איז דער הימל, שוואַרץ געווען פון אלע ברעגן,

אין ס'האָט פון הויכעניש געווייט א שוואַרצע קעלט!

פאָרוואס האסטו, אַ, מלך וואונדערבארער, מיר מיינ גאָט
פארשטעלט?

פאָרוואָס איז עס אזוי געשען!

שלמה.

די זאָלט דעם אמת און דאָס גרעסטע ליכט דערווען!

זאָלט גאָט דערווען אין גלאַנץ פון זיין געצעלט!

מלכת שבא.

די תפלות זענען פון די טרערן אנדזערע דערשטיקט

צוריקגעפאלן פאר א פינצטער שרעק,

פאָרלאָרן זייער וועג -

און ס'זענען מחנות פויגל, פון דיין גייסט געשיקט

אַנצאָליקע באַפליגלטע דמיונות-שאַרן,

די האַרציקע שלוחים

געבליבן אין דער לופטן שטארן

צעווישן זון און ערד -

און כ'האָב נישט מער - נאָר דאָס געהערט:

דיין גאָט איז איינציק - זוך אים! זוך אים!

איך האָב געהערט, ווי עמיצער באַשווערט!

איך האָב געהערט, אַרויסגעהערט דיין קול באַשערט -

אין אין דעם שעלטן

פון צעשטויבטע אין אין אַש געהילטע וועלטן

בין איך אַוועק

פון שרעק:

פון חרוב'ע און פינצטערע, פארשמאכטע טעג!

אין וועג פון רינגלדיקן, שלענגלדיקן פלוכן

בין איך אַוועק אין איינזאַמקייט אים זוכן...

די פריסטער אלע זענען אומגעקומען,

פון פינצטערניש אַרומגענומען -

פרא אדם.

„פון וועגן ליבע איז זי פונ'ם ווייטן לאנד געקומען.
און זי — זי ווייס עס ניט“...

מלכת שבא.

און כ'האב אין לאנגן שווארצן וועג פון נאכט
געוואכט...

וואס האט דער קיניג זיך פארטראכט?

שלמה.

איך האב געטראכט, ווי העסלעך ס'קלינגט מיין ליד,
ארויסגעגליטשט פון ליפן פון דעם נאר!
ס'איז אפט די סבה פון מיין צער —
איצט גייסטו שוין אוועק?

מלכת שבא.

יא! כ'גיי מיין גייעם וועג —
פון דיר געוויזן!

שוין פיר חדשים בין איך אין דין לאנד,
און וואס א טאג — אלץ מערער זע איך וואונדער,
פון יעדער רגע שיינט דיין ליכטיקייט באוונדער.
און כ'שטרעק צו דיר מיין האנט.

עס האבן זיך געמאלדן די באגלייטערס — מינע ריזן,
גבורים פון מיין פאלק, די יונגע העלדן און די קנעכט.
זיי קלאגן זיך: איך האב זיי זייער שטאלץ פארשוועכט,
זיי ווילן שוין אהיים צוריק — פאר קנאה...
עס האט דער צאָרן זייערער געגלאנצט אויף שארפן פון
די שפיון...

עס האבן אנגעגאסן זיך מיט סם די פוילן —
כ'מוז אײלן...

שלמה.

עס האבן היינט געוויינט אזוי די שטילע הארפן,
די קלאנגען דינע, דינע.
זיי האבן היינט געצאפלט און געפלאטערט אין די שוויבן,
ווי קרבן-טויבן...
און אפגעווענדט מיט זייער פליסטערן די פלוזע שארפן —

מלכת שבא.

כ'וועל פאלגן דעם פארלאנג פון מינע קנעכט באדארפן:
כ'וועל מוזן גיין מיט זיי!
און איך וועל מיטנעמען מיין גליקלעך וויי,
און אונטער הארץ — א, מלך — אויך דיין קינד!

שלמה.

ווען ס'גייט אוועק די זון, ווערט ערד און הימל בלינד!

פרא אדם.

אזוי געשווינד?!

מלכת שבא.

די פיר חדשים זענען מיר געווען א פריילינג-ווינט,
וואס האט די שלייערן פון גליק געשפינט —
עס האבן פיר לבנות שוין פארשוואונדן — אפגעשיינט.

שלמה.

א שרעקלעכער באגריף: שוין... היינט —
די אומבאשטימטקייט... איצטער — וואס עס איז! שוין!...
היינט!..

שוין טויזנט מאל איז בעסער
דער פארלויף און דער באַכלויף פונ'ם מעסער,
ווי ס'בלויז פיינלעך, גרויזאם שניידן
פון די ליידן!

שוין בעסער טרויער-פעדים ווייטער פלעכטן
פון פארלארענעם און אפגעקילטן נעכטן!

מלכת שבא.

אין דו, דו ווייסט דאך, ווי עס האָבן מיך געצויגן די גע-
זאנגן

פון בית המקדש אין פרימארגנס העל!
אין דאך בין איך געפליבן אויפ'ן שוועל:
אין קדשי קדשים ניט אריינגעגאנגען...

די זון געצויגן האָט צוריק מיט אירע צוואַנגען,
די זון האָט טרויעריק געטאָן מיין זענווכט גלעטן...
און פיר מלאכים גאלדענע—זיי האָבן מיך געבעטן
מיט לאַנגע פליגלען צו דער הייליקקייט אריין—

די זון האָט אויסגעטריקנט פון מיין טרער דעם וויין—
די זון האָט מיך צוריק צו זיך גערופֿן אין איר בלענד—
און ס'האָבן זיך צו איר די הענט פון קנעכט געווענדט!
זיי האָבן מיר געזאָגט:

אין אנדזער לאַנד — עס טאָגט!
עס איז שוין דאָרט דער פריילינג אָנגעקומען,
עס ברומען שוין די ריחות פון די בלומען,
עס רויכערן שוין קטרת די געווירצן,

די שוועסטער אנדזערע מיט בלאַנקע שירצן—
זיי גייען שוין אויף רופן. פון די פריילינג-קוואַלן,
זיי קלייבן שוין מיט הייליקע, מיט פרייד-געזאָנגען
די גאלדענע צעלייגטע זאָנגען
פון די שטראַלן—

עס איז שוין נאָכ'ן האַרבסט דעם קאלטן:
די טרויער-שורכן זענען דורך די ווינטן אויסגעהאלטן!
און ס'נעכטיקט זיך די ליבע אין די פעלזן-שפּאַלטן

פון גליקלעך זינגענדיקע בשמים-בערג:

דעם קול פון טירקלטייב מען הערט
אין אנדזער לאַנד שוין אויף דאָסניי.

עס איז די זון שוין אויף דער פריי—
זי גייט איר וועג שוין אומגעשטערט
אויף אנדזער ערד...

איך האָב געקלערט — —

שלמה.

די ווערטער דיינע זענען, ווי דער ווילדער האָניק צו דעם
גומען!

מיך האָט אַ חשד צו דיר אַרומגענומען,
צו דיר, וואָס איבערוועלטיקט האָסטו ווינט און שטורעם,
וואָס איבערמעכטיקט האָסטו מיט דיין שבת
גבורים זעכציק פון מיין פאלאץ-וואַך!
וואָס אויפגעהאָנגען האָסטו הויך אויף דוד'ס טורעם
דעם פאָנצער דיינעם פון דער זון און גינגאַלד אויס-
געשמידט!

ווי עלנט ווערן וועט מיין ליד—
ווען איך דיין האַרץ דו וועסט אוועקטראָגן די זון!

מלכת שבא.

איך האָב געקלערט — איך האָב געקלערט דערפון...
און ס'איז געוואָרן אין מיין האַרצן שווערער,
און טינקעלער געוואָרן איז מיין הויט...

דעם בית המקדש האָב איך דאך פאַרוואָר
די גאַנצע זיבן גאָט-געבענטשטע יאָר
אין טיף פון מיין נשמה אויסגעבויט...

איך האָב געקלערט — און ס'איז געוואָרן אין מיין האַרצן
שווערער:

אלץ קלארער האָב איך ס'גליק געזען,
אלץ לויטערער פאר מיר ביזטו, אָ, האָר, געווען...
און וואָס אַ טאָג האָב איך געזען די לעבעדיקע שיינקייט
מערער!

שלמה.

אזוי איז אלץ, מיין קינד, וואָס ס'איז נאָר וואָר —
אין יעדן דור!

מלכת שבא.

אָ, גאָט-געזאָלטער לערער!
ווען כ'האָב געהערט —
ווי כ'האָט דער נאָמען פון מיין האָר געפרוכפערט חכמה
און די פרייד געמערט —
דערזען האָב איך די זון, ווי אויסגעלערט!
און כ'בין אין שטויכלונגען פון מיינע וועגן
געקומען פֿרובן דיר — דורך רעטענישן פרעגן...
אין גרויס געוועזן איז אין דיר, אָ, האָר, מיין האָפֿן!
מיר האָפֿן נישט דערשראָקן ביזנע רייד,
די קללות און די שטראָפֿן:
דאָס לאַנד מיינט — אומגעזיט —

שלמה.

איך האָב די רעטענישן דאָך געטראָפֿן —
געמאכט דיר זען —

פרא אדם.

דאָס הייסט: געבראָכן זיך אין טיר און טויער אָפֿן!
ווי אנדערש דען?

מלכת שבא.

אין גרויס געוועזן איז מיין אומגעדולד און אייל,
ווי פון אַ בויגן אָנגעצויגן, ווי אַ שטראָלן-פֿייל

איך האָב די שווערע אומוועגן, אין איילן אויסגעמיטן!
איך האָב די ווינטן מיט מיין אימפעט דורכגעשניטן
געקומען בין איך, ווי אַן אונטערטעניק גאָסט!
און ס'האָט דער האָסט —
געטראָגן אויף די פֿליגלן זיינע — מיר, ווי אויך מיין לאָסט,
דעם פֿלוצלונגן דעם פֿלוינעם טרויער און מיין בענקען..

פרא אדם.

געפונען וועמען — די געשאנקען שענקען!

מלכת שבא.

געקומען בין איך מיט אַ גרויסן חיל,
מיט קעמלען אָנגעלאָדענע מיט גאָלד און איידלשטיינער.
אָ, מיין פארלאַנג איז נישט געווען קיין קליינער —

פרא אדם.

שוין פאר אַ מייל
אין דעם האָט נישט געצווייפֿלט קיינער:
געוויסן דינע האָפֿן פון דערווייטנס שוין גענומן שמעקן..

מלכת שבא.

איך האָב פאר דיר מיין האָרץ געטאָן אַנטפלעקן,
און אלץ פון האָרץ פאר דיר אַרויסגערעדט...

שלמה.

מיט ליבשאַפט דיינער אויסגעפלאַסטערט איז געווען מיין
בעט.

דיין יוגנט האָט זיך אין מיין פֿרייד געשפיגלט,
און כ'האָב דיר צו מיין האָרצן צוגעזיגלט —

ווי ווייט דער טאָג פון פֿרייד איז פון מיין האָרץ אַנטרונען!
ווי נישט געוועזן קיינמאָל דאָרטן —
און כ'בין אַצינד, ווי אַ פארשלאָסן גאָרטן.

און ווי א קוואל אן אפגעשטעלטער, א פאר'חתמ'עטער א
טיפער ברונען —

מלכת שבא.

פון כ'האב דיר אין מיין זוכן אויסגעפונען —
ווי לאנג איך האב נאך דיר, א, האר, געדויערט!
אין קרומע וועגן, אין די דערנערדיקע וועגן פון די זארגן
האסטו באקרוינט מיך מיט דער זון פון אלע זונען,
ווייל ס'איז, א מלך, גאר נישטא קיין זאך, וואס זיין זאג'ט
זיין פאר דיר פארבארגן!

ס'ט'ניט לאנג געדויערט —

דו האסט אנטפלעקט מיר מיין פרימארגן,
און ווי ארויסגענומען זיין געהילטקייט פון א שויט —
דערנאך האב איך געזען דיין הייליק הויז געבויט —
די גאנצע חכמה דיינע אין איר גלאנץ און גרויס:
דיין הייליק הויז...

און ווי א וואונדער האט מיך אומגעהילט, ארומגענומען,
אין ווי מיין הארץ וואלט מיר פון פונצטער שייט ארויס —
עס האט אין מיר די שיינקייט אנגעהויבן ברויזן, ברומען,
ווי לייבן און די לעמפערטן פון בערג
באדאנדערט וואלטן גאט'ס דורך דיר געהייליקט ווערק!
עס האט זיך, ווי א קהייט צעלאזט מיין ווילן,
און אויפגעפנט זיך, געגליכן צו א פלום פון טאל!

אין פון דער ליבשאפט אנדזערער באטרונקען:
פון שטארקן זיסן וויין פון די געפילן —
דו האסט מיך אויסהערן געלאזט דיין קול!

פרא אדם.

ס'איז מיר נישט קלאר, אויף וואס האט זי געוואנקען?!

מלכת שבא.

און כ'האב געזען, און איך גענאסן פון די שפייזן פון די טישן.

פון דיינע טישן אויסגעפרובט דעם וויין דעם פרישן —
דעם אלטן און דעם נייעם,

און כ'האב געזען די שטאט פון גאט און אייביקייט —
ירושלים,

און כ'האב געזען, ווי ס'האט גערייפט דער וויינשטאק
פונ'ם גליק דער גרינער;

איך האב געזען די אויפפירונג פון דיינע דינער,
און גאנצעפארשט די וואוינונגען, און די פארלאנגען, און
די רעכט

פון דיינע קנעכט,

ווי אויך די צירונגען — די פרייד פון קליידער,

און זייער סדר...

איך האב געזען, און אויך גענאסן פון דיין הייליקן גע-
טראנק:

פון דיין באפליגלטן און תמיד פליענדן געדאנק!
איך האב די עולות אויך געזען, וואס דו האסט אויפגע-
בראכט

אויף דעם מזבח פון דער זינגענדיקער פראכט

אין חוץ אין אויסגעטרוימטן פון דיין האר!

פרא אדם.

און איצטער קניט פאר דיר אין ערעפירכט דער נאך,

וואס איז אין תמימות פון דער חכמה ריין!

און איצטער קני איך פאר דיין שיינקייט — איך אליין!

ווייל שוין ביזטו, ווי אויף א פארמעט-בלאט באשריבן...

מלכת שבא.

און ס'איז מיר מער, חוץ דיר קיין גייסט געבליבן,

ווייל אויסגעזויגן האט מיין הארץ — די לויט,

דעם מארך און הייסן בלוט פון ברוסט —

מיין אומערווארטיקט ליבן!..

און כ'האב צום מלך און צו דיר, מיין האר, צוויי געזאגט:

אז די חלומות, וואס די וועלט פארמאגט,
אז אלץ, וואס ס'טראגט אויף זיך די גאנצע ערד.
אז אלץ, וואס כ'האב פון דיר אין לאנד אין מיינעם
אויסגעהערט,
אז אלץ איז אמת, נאך געמינערט איז דער ווערט!
אז אלץ, וואס כ'האב געהערט איז נאך א חלק
פון גרויסקייט דיינער, מלך שלמה, וואס איז וואונדערבאר
און הייליק!

די אלע רייד --

וואס זענען אין דער גארער וועלט פון דיר פארשפרייט,
איז נאך פון ווערט פון ווער'ן א העלפט!
איך האב עס מיט די אויגן מיינע אנגעזען,
איך האב עס אנגעקוקט,
און פאר דיין שיינקייט, וואס איז איינציק, ווי דיין גאט,
וואס שטראפט און העלפט,
האב איך מיין קרוין געבוקט --

און כ'האב צום ערשטן מאל געזען א נס געשען --
מיין ליבשאפט! א, איך ווייס נישט ווי און ווען --
איך האב פון זיך דעם קערפער-שלייער אפגעדעקט
און זיך צו ליבשאפט און צו פרוכפערדיקקייט אויפגע-
וועקט!

און וואל געבענטשט זיין גאט דער איינציקער, דיין האר,
פאר אלץ, פאר יעדער פרייד, ווי אויך פאר איטלעך
מענטשן-צער,
און וואל געבענטשט זיין גאט, וואס האט אונדז אין זיין
ווייט געהערט,

וואס האט אין דיר און מיר באגערט --
און דיר געשענקט דעם מלכות-שטול!

שלמה.

אין אלע ווינקלען, אין אין אלע שפאלטן איז זיין הער-
מיר שנילן זיך אין לעבן און אין טויט:
שאפט פול!

אין רייכטום און אין נויט
אויף דר'ערד -- אין שאטן פון זיין שוים!

מלכת שבא.

ווי אויסדערוויילט דיין גאט איד און ווי גרויס!
ווי נישטיק איז דאס גאלד, און דאס געוויק, די איידל-
שטיינער,

און יעדער טאג אין נאכט,
אויף דעם מזבח פון דער ליבשאפט, וואס איך האב גע-
בראכט!

ווי נישטיק איז דער ווייסער גלאנץ פון העלפאנט-ביינער-
אנטקעגן דער נבואה, פון דער אומגעריכטער פרייד,
אנטקעגן שטראלנדיקן לויב-געזאנג פון ליבשאפט-רייד,
וואס פאלן ווי דער טוי פון חיות אויף א בשמים-בייט!

שלמה.

עס ווייט אין מיר און פיינט דאס אינגעווייד,
ווי אויף א שידוועג וואלט זיך פלוצים אפגעשטעלט --
מיין ליכט-געבענטשטע וועלט.

עס זענען אויפגעברויזט אין טרויער אלע טיפן.

עס טראגן זיך פון אופיר מיינע שיפן --

מיט גאלד און איידלשטיינער אנגעלאדן.

דער ים פון בליט האט אין א צארן אויפגעזאדן

אין גרימזארן, וואס איז דער טרויער דער געהימער...

עס פירן שיפן פון דעם פערעמדן לאנד די קרעלן-ביימער,

אין ס'היטן זיי פון די גבורים מיינע יונגע וואכן!

אוי, פון דעם קרעלן-האלץ וועל איך זיך לאזן מאכן

א הויך געלענדער צו דעם הויז פון האר!

אין אויך פאר זיך פאר די זכרונות מיינע א געלענדער,

צו וועלכן קומען וועט דער וויי און צער

דעם קאפ פארבויגן!

זיך פארבויגן --

קומען וועט די איינזאמקייט פון אלע לענדער !
אוי, פון דעם קרעלן-האלץ וועל איך זיך שניצן לאָזן
די האַרפּן טרערנדיקע, און די אומעט-פלייטן ;
אויף זיי מיין בענקנדיקע ברכה וועל איך שפּרייטן,
און לאָזן אויף די פלייטן די נגונים מיינעטוועגן ווינטן
בלאָזן !

און לאָזן די נגונים מיינעטוועגן אויף די האַרפּן
די קאלטע פֿינגער פֿון די ווינטן אויף די סטרוינעס וואַרפֿן !
אַ, מלכת שבא !

מלכת שבא.

און ס'האָבן זיך צו מיר די הענט פֿון קנעכט געווענדט,
ווי אַנגעשטרענגטע פליגל פאר'ן פליען...

דער פירפור פֿון דער זון האָט אויפגעברענט
אין זיי ! זיי האָבן מיר געזאָגט,
אַז ס'רופט דאָס לאַנד ! די בוימער שטייען שוין געלאָקט !
עס הויבן אָן די וויינגערטנער צו בליען,
ס'באַציען זיך מיט בליעכץ-שלייערן די צווייגן —

פרא אדם.

די פיינבוימער ברענגען שוין אַרױס די פייגן.

מלכת שבא.

און שווייגנדיקע שטייען אויסדערוויילטע טענענבוימער,
באדעקט די קעפּ מיט טוי פֿון דעם דערוואַרטן
דעם זילבערנעם, דעם צאָרטן —
און הילכיק איז דער ריף ! דאָס פֿירט אַהיים ער :
די בלומען — די געווירצן, זאָפֿרען, קאַלמוס, צימערנינגען
מיט ריחות פֿון דער זון דערוואַכט,
מיט טראָפֿן פֿון דער אויסגעלאָזטער נאַכט
מיט זייער דורכזיכט זינגען !

עס טריפֿן איילבירטן מיט גאלדענעם, מיט שמעקנדיקן אייל.
עס ברומט די טויב אין טויבנשלאַק.
עס גליטשט זיך שוין אַרױס די שלאַנג פֿון הייל.
עס בליט דער פֿרילינג-קוש אויף יעדער מיידלס באַק.
און ס'טריפֿן דעם געזאָנג, ווי מור פֿון דינע פֿינגער,
באוועגט פֿון שפּילנדיקע פֿינגער פֿונ'ם זינגער —

שלמה.

כ'בין מיט אַ וועלט געוועזן יינגער ;
געקומען אין דיין יוגנט אָפֿן !
די שאַטנס פֿון דער עלטער זענען ווייט פֿאַרלאָפֿן :
עס האָט דיין יוגנט אויפגעזונגען !

און ווי די הירשן אויף די בערג פֿון בחר
האָט דאָס בלוט אין אָדערן,
אין זוניק פאָדערן
געשפרונגען...

און ווי די הירשן אויף די בערג פֿון בחר
געפיטערט האָט זיך מיין פֿאַרלאָנג,
און אין אַ געטלעכן געזאָנג
געבויט האָט הויך אַ שלאָס ער
פֿון טרוימען-צעדערן פֿון באַרג לבנון !

פֿאַר וואָס'ער זינד איז די געזעגענוג באַשערט ?
דאָס שיידן, זיך פֿון מענטש און מענטש — דאָס שיידן זיך
פֿון פֿריידן,
נאָך הייליקקייט פֿון דעם דערקאַנען ? —

מלכת שבא.

די קנעכט — זיי מאַנגען !
עס רופט מיך זייער פֿלע — די פֿליכט.
אַ, מלך, ווי ס'איז בלאָס אַצינד דיין אַנגעריכט !

שלמה.

זיי זענען טויזנט מלכות, און די קעפּסווייבער ביי מיר
געווען

און יונגפרייען האָב איך אָהן צאָל, אָהן שיער געזען —
די אויסדערוויילטסטע ווייבער
מיט פרוכפערדיקע, אָנגעווייזטע בשמים-לייבער,
קין איינע איז געווען, ווי דו —

מלכת שבא.

איך האָב געשטערט דיין רח,
און מיינע אויסגעפונען!

די פאנצערס דיינע גאלדענע — די זיבן-זונען
אויף זיי האָב איך מיין בענקען אויפגעהאנגען!
געבענטשט בין איך — איך האָב געקאנט צו דיר דערלאנגען!
מיט פשוף פון פארלאנגען אין די נעכט געבלייכט
האָב איך דיין קיניג-שטול דערגרייכט!
צו דיר אריינגעשלייכט, און דיין געלעגער דיר באשטראלט

פרא אדם.

עס האָט אַ גאלדן-קייט זיך אָפגעריסן —
דאָס געוויסן:
דער פארהאנג פאלט...

שלמה.

און ס'איז מיין גאָט דער איינציקער געוואָרן שענער!..
נאָר באַלד... ווי די חילות פֿירכטערלעכע מיט די פענער,
עס זענען איצטער די געדאנקען!
זיי צווייפלען און זיי שוואַנקען!
דער פלייער — אויף דעם קרבן אָנגעצונדן —
איז פארשוואונדן...
און ס'שלענגלט זיך אין ווייטן הויך-
דער טרויער נאָר — דער גרויער רויך!..

מלכת שבא.

עס גייען מיינע קנעכט אַוועק! איך — אויך!

פרא אדם.

אָהן כומל!
וועט פעלן איינע נאָר צום רומל —

מלכת שבא.

און כ'האָב דיר די מתנה פֿון פארענטפערונג געבראַכט
אויף רעטענישן דריי.

שלמה.

אויף אלע דריי?
זאָלט האָבן נאָר געטראָפן, הלואי,
אין דער באַהעפטונג זיך מיט מיר!

פרא אדם.

געקומען פֿותר זיין אויף רעטענישן דריי?
אין איך וואָלט אַנדערש אָפגעמאַכט —
אז קומען שוין, זאָל זיין, כע-כע-אויף אלע פיר...

מלכת שבא.

אין פילן האָב איך, וועגן דיר געטראַכט!
און דורך געפיל דעם אמת אויסגעפונען:
ווי אויף אַן אויבערפלאַך פֿון דעם געדאנקען-ברונען,
ווי ווערטער פֿון נבואה און דערקענונג זענען זיי אַרויס-
געשוואומען,
און ס'האָט אַ פרייד מיך אומגענומען...

איך וועל די ווערטער ברענגען אויף מיין גומען:
די גרעסטע שאַפונג פֿון דעם מענטש איז גאָט...
דער מענטש איז דאָך דער גרעסטער סוד!
און ביידע: גאָט און מענטש איז אחד-וואונדער,
וואָס קען ניט ווערן אָפגעטיילט באַזונדער!..
ווי גליקלעך בין איך: כ'בין צו דער דערקענונג אויס-
דערוויילט!

שלמה.

דו ביזט געהיילט!
דו וועסט צו הירשן פון די בשמים=פערג געגליכן ווערן,
וואס יאגן זיך נאך פאלנדיקע שטערן! —
און איך — איך וועל דעם ווידערקול פון דיינע פוסטריט
הערן

אין אומבאקאנטן וועג!...
דו ביזט די ערשטע, וואס דו גייסט פון מיר אוועק!

מלכת שבא.

איך גיי אוועק אצינד!
און אונטער הארץ ביי מיר איז אימרוואיק דיין קינד!
איך גיי אוועק אין לאנד אין מיינעם שוין צוריק,
איך גיי אוועק מיט גאט — באזונט פון גליק!
איך טראג עס צו מיין לאנד!...
און זאל מיך האלדון איצט דיין רעכטע האנט —

שלמה.

געבענטשט זאל זיין, ווער גאט געפינט!
(זיי באהעפטן זיך אין אלאמגן קוש. דאס געזאגט פון די
ווייס דערנענטערט זיך, און די שקלאפין טאנצט דעם אויס=
גאנגלאזן געזעגענונג-טאנץ).

פרא אדם.

און מיך וואס ארט עס אלץ? כ'בין פריילעך מונטער —
איך ווייס עס שוין פון אלטע צייטן:
ס'איז אלץ הבל הבליים — נארעשקייט פון נארעשקייט!
די זון שיינט אויף! און ס'גייט די זון דאך אונטער!...

■ ■ ■

לאדזש, 1920.

DI MAŁKE SZWO.

צענטראלע יידישע ביבליאטעק
אין פריעסע ארביין

ארויסגעגעבן פֿון דעם פֿארלאג „יו גאיריש“

לאדזש, געזעצט, געדרוקט און סטערעאטיפירט אין

דער דרוקעריי פֿון מ. מיימאן, לאדזש, ציגל-גאס 10

Tłocznia M. Majmona Łódź, Cegielniana 10.